

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

05 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte: Nadejda Toma,

Judecătorii: Vladimir Timofti, Constantin Alerguș, Anatolie Țurcan și Victor Boico,

judecând fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bolduratu Vasile și de avocatul Lunca Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui

Miloș Vsevolod xxxxx, născut la xxxxx, originar xxxxx și domiciliat xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.11.2016 – 13.04.2017;

Instanța de apel: 26.05.2017 – 04.07.2017;

Instanța de recurs: 08.09.2017 – 21.11.2017;

Instanța de apel: 19.12.2017 – 18.01.2018;

Instanța de recurs: 01.03.2018 – 05.06.2018.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 13 aprilie 2017, Miloș Vsevolod a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa în formă de amendă în mărime de 200 (două sute) unități convenționale, echivalentul a 4000 (patru mii) lei.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea de la Miloș Vsevolod în beneficiul lui Sceastlivaia Angela a sumei de 2000 (două mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral și 2000 (două mii) lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică, în rest, acțiunea civilă fiind respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că la 23 iulie 2016, aproximativ la ora 17:45, inculpatul Miloș Vsevolod, acționând cu vinovăție manifestată prin intenție directă, fiind conștient de caracterul ilegal al pătrunderii fără consimțământul stăpânului în domiciliu acestuia, în cadrul unui conflict cu Sceastlivaia Angela, ilegal a pătruns în domiciliul ultimei, situat în xxxxx.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, violarea de domiciliu, prin pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, la 1 an închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod penal, suspendarea executării pedepsei pentru perioada de probațiune de 1 an.

Apelantul a invocat că prin acțiunile sale intenționate, inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 179 alin. (2) Cod penal, însă prima instanță ilegal a recalificat acțiunile inculpatului de la alin. (2) la alin. (1) art. 179 Cod penal, punând la baza sentinței declarațiile părții vătămate și a martorului Țapu Livia.

A invocat, că această concluzie este eronată, deoarece partea vătămată și martorul Țapu Livia expres au indicat că i-au cerut în mod verbal inculpatului să părăsească spațiul lor privat, solicitare pe care martorul Țapu Livia a întărit-o cu gestul de a împinge inculpatul spre ieșirea din apartament.

În opinia apelantului, prima instanță nu a ținut cont că infracțiunea a fost precedată de o altercație verbală între părți care a degenerat în ceartă, mai mult anterior familia inculpatului s-a aflat în conflict cu partea vătămată, circumstanță confirmată de ambele părți, iar inculpatul singur a recunoscut că s-a deplasat la domiciliul victimei cu scopul de a lămuri conflictul, prin urmare declarațiile părții vătămate Scestliwaia Angela și a martorul Țapu Livia sunt pertinente, concludente și obiective, iar inculpatul a amenințat-o pe cea dintâi cu aplicarea violenței și întru realizarea acestei intenții a intrat în domiciliul acesteia, îndreptându-se amenințător spre aceasta și doar ca urmare a intervenției martorului Negritu Alina, care a reacționat la strigătele auzite, acesta nu și-a realizat intenția.

3.1. Avocatul Lunca Ion în numele inculpatului a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Apelantul a invocat că prima instanță a examinat superficial materialele cauzei penale, nu a coroborat probele prezentate cu toate circumstanțele de fapt, iar în consecință a adoptat o sentință ilegală și neîntemeiată.

Ignorarea declarațiilor martorului Negritu Alina și a inculpatului din motiv că acestea se contrazic cu declarațiile părții vătămate și martorului Țapu Livia, reprezintă ignorarea principiului prezumției nevinovăției.

Or, martorul Negritu Alina a depus declarații sub jurământ și nu a avut nici un interes de a minți instanța de judecată. Totodată, aceasta se afla în relații bune cu partea vătămată, dat fiind că după incident, Negritu Alina a cumpărat de la Scestliwaia Angela apartamentul dat.

Poziția acuzării este combătută și prin declarațiile martorului Cucereanu Alexandru, care a comunicat că însuși partea vătămată este o persoană problematică cu vecinii din cartier, iar inculpatul a avut un comportament calm.

Sanționarea părții vătămate pentru acțiunii de injurie în adresa inculpatului, confirmă poziția dată.

Alegația instanței privind respingerea argumentelor apărării, fiindcă partea vătămată s-a adresat la poliție, doar în urma sancționării acesteia pentru injurie, și de fapt este o răzbunare deoarece s-a stabilit că în acea zi a avut loc și faptul injuriei

din partea lui Scestlivaia Angela, constituie o interpretare eronată a circumstanțelor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iulie 2017, apelul procurorului a fost respins ca nefondat, a fost admis apelul apărării, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre prin care Miloș Vsevolod a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Instanța de apel a reținut că prima instanță eronat a apreciat probele administrate, nefiind luate în considerație prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel a indicat că *în acțiunile inculpatului lipsesc semnele infracțiunii* prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, or, *dânsul nu a comis astfel de fapte*, ci doar, aflându-se în coridorul comun cu vecina părții vătămate, cu permisiunea căreia a și intrat în acest coridor, a cerut ca partea vătămată să nu-l mai acosteze și să nu-l mai insulte.

În opinia instanței de apel, acuzarea nu a dovedit prin probele administrate la materialele cauzei penale, că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 179 alin. (2) Cod penal, iar prima instanță nefondat a concluzionat în privința vinovăției inculpatului în baza art. 179 alin. (1) Cod penal.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel pronunțând decizia de achitare, nu a dat apreciere obiectivă circumstanțelor de fapt ale cauzei și nu a supus analizei toate probele, cuprinse în dosarul penal.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 noiembrie 2017 a fost admis recursul, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea soluției pronunțate, instanța de recurs a statuat, că instanța de apel

a) a constatat în descriptiv sumar, neclar și divergent mai multe temeuri de achitare a inculpatului, cum ar fi că *„...în acțiunile inculpatului lipsesc semnele infracțiunii..., dânsul nu a comis astfel de fapte..., acuzarea nu a prezentat probe care ar demonstra vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii..., acuzarea nu a dovedit că inculpatul a săvârșit infracțiunea ..., fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii...”*, dar în dispozitiv s-a contrazis, dispunând achitarea ultimului din motiv că *fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii*;

b) nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de procuror;

c) cu toate că a concluzionat în descriptiv că: *„...urmează de lăsat acțiunea civilă depusă de partea vătămată Scestlivaia Angela împotriva lui Miloș Vsevolod cu privire la repararea prejudiciului moral în sumă de 10000 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2000 lei, fără soluționare...”*, în dispozitivul deciziei

lipsește cu desăvârșire soluția cu privire la acțiunea civilă înaintată de partea vătămată;

d) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele în fapt și drept invocate în rechizitoriu, neindicând motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul acuzării, în special declarațiile părții vătămate și a martorului Țapu Livia, că inculpatul a pătruns în locuință fără consimțământul stăpânei, unde a vrut să o împingă și să o îmbrâncească pe Țapu Livia, atingând-o de claviculă.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2018 apelurile au fost respinse ca nefondate și menținută sentința.

În motivarea deciziei sale, instanța de apel a statuat, că prima instanță corect a apreciat starea de fapt și de drept, care se află în deplină concordanță cu materialele cauzei, just încadrând acțiunile inculpatului Miloș Vsevolod în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, violarea de domiciliu, adică pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia.

Instanța de apel a conchis, că deși inculpatul Miloș Vsevolod nu a recunoscut vinovăția în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, aceasta se confirmă prin următoarele probe pertinente, concludente, utile și veridice ce coroborează între ele, și anume: declarațiile părții vătămate, Sceastlivaia Angela; a martorilor Țapu Livia (f.d. 114, vol.I); Negritu Alina (f.d. 116, vol.I); Cucereanu Alexandru (f.d. 117, vol.I).

Instanța de apel a remarcat, că declarațiile părții vătămate, Sceastlivaia Angela, sunt confirmate prin declarațiile martorului Țapu Livia, care se afla la acel moment în apartamentul acesteia și combat declarațiile inculpatului precum că nu a pătruns în apartamentul părții vătămate.

Totodată, instanța de apel a constatat, că în cadrul procesului judiciar și-a găsit confirmare faptul că inculpatul a pătruns ilegal în domiciliul părții vătămate, Sceastlivaia Angela, fără consimțământul acesteia, fapt confirmat prin declarațiile ultimei, date și în cadrul ședinței instanței de apel, care a menționat că, a încercat să închidă ușa apartamentului său, dar nu a reușit să încuie ușa și inculpatul a intrat în apartamentul ei la mijlocul camerei.

Instanța de apel a considerat nejustificate afirmațiile inculpatului precum că pe tot parcursul discuției, dânsul s-a aflat în coridorul comun, or, deși acestuia i-a fost deschisă ușa de la coridorul comun, unde se află apartamentul părții vătămate și a vecinei acesteia, faptul invocat de inculpat nu s-a adevărit pe parcursul cercetării judecătorești. Mai mult, deși ușa de la intrare în coridorul comun a fost deschisă de vecina părții vătămate, martorul Negritu Alina, care a fost prezentă la inițierea conflictului apărut între inculpat și partea vătămată, aceasta pe parcursul cercetării judecătorești nu a confirmat că inculpatul a intrat în apartamentul părții vătămate, dar nici nu a infirmat, or, aceasta pe câteva minute a intrat în apartamentul său, dar a ieșit numai când a auzit cum partea vătămată striga să fie chemată poliția.

Instanța de apel a conchis, că nu au substrat factologic alegațiile avocatului Lunca Ion cu referire la faptul că învinuirea și condamnarea lui Miloș Vsevolod, este

lipsită de probe, organul de urmărire penală neadministrând în acest sens probatoriu necesar, or, aceste alegații ale apărătorului sunt înaintate doar la general, fără a se specifica și a se indica care anume element constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, nu a fost întrunit și care anume sunt probele care denotă temeinicia unei asemenea concluzii.

De asemenea, instanța de apel a considerat ca fiind nefondate afirmațiile avocatului precum că nevinovăția inculpatului, Miloș Vsevolod, se demonstrează prin declarațiile acestuia, declarațiile martorilor Negritu Alina, Cucereanu Alexandru și caracteristica personală a lui Miloș Vsevolod.

Or, în acest sens, instanța a remarcat, că declarațiile inculpatului, precum că nu a intrat în apartamentul părții vătămate, Sceastlivaia Angela, sunt declarative și sunt înaintate în scop de a evita pedeapsa penală pentru fapta comisă, de vreme ce afirmațiile inculpatului sunt răsturnate prin declarațiile părții vătămate și a martorului, Țapu Livia. Tot aici, instanța de apel a specificat, că deși, în cadrul cercetării judecătorești a fost audiat martorul, Cucereanu Alexandru, acesta nu a fost prezent de fapt la conflictul apărut între inculpat și partea vătămată. Martorul respectiv nu a văzut dacă inculpatul a pătruns sau nu în apartamentul părții vătămate, ceea ce denotă că aceste declarații nu pot fi puse la baza unei sentințe de achitare, de vreme ce, în cadrul urmăririi penale au fost prezentate probe pertinente și concludente ce confirmă vinovăția inculpatului, afirmațiile avocatului având o conotație declarativă și formală, neavând la bază un suport probatoriu veridic și concludent.

Instanța de apel a mai subliniat și faptul, că în cazul dat, s-a constatat existența intenției directe în acțiunile lui Miloș Vsevolod, or, în cazul respectiv, inculpatul a acționat în scopul de a clarifica motivul adresării cuvintelor necenzurate de către partea vătămată în adresa lui.

Tot la caz, instanța de apel a reținut că prin declarațiile atât a martorului Cucereanu Alexandru, cât și a martorului Negritu Alina, fapt care nu este negat nici de inculpat, nici de partea vătămată, se confirmă că între Miloș Vsevolod și Sceastlivaia Angela la data de 23 iulie 2016, aproximativ la ora 17:45 min. a avut loc un conflict, aceștia fiind în relații ostile, motiv care a servit pentru inculpat să vina la domiciliul părții vătămate pentru a clarifica situația.

Instanța de apel a respins argumentul apărării cu privire la faptul că organul de urmărire penală nu a utilizat toate procedeele probatorii în vederea stabilirii adevărului obiectiv și elucidării tuturor contradicțiilor, pretinzând că martorul, Negritu Alina a depus declarații sub jurământ în ședința de judecată și nu a avut nici un interes de a distorsiona adevărul.

În acest context, instanța de apel a pus la îndoială veridicitatea declarațiilor martorului Negritu Alina, or, acesta deși în cadrul cercetării judecătorești a relatat că nu a văzut dacă Miloș Vsevolod a intrat în apartamentul părții vătămate, ulterior, a susținut că atât cât s-a aflat în apartamentul său, Miloș Vsevolod nu a intrat în apartamentul lui Sceastlivaia Angela.

Totodată, în cadrul urmăririi penale, martorul în cauză a declarat că, după ce Sceastlivaia Angela a deschis ușa și ei, adică cu inculpatul, Miloș Vsevolod, se certau,

ea a intrat în apartamentul său, iar peste aproximativ un minut a auzit cum vecina striga „poliția”. Mai mult ca atât, afirmațiile martorului, Negritu Alina, au fost confirmate de inculpatul, Miloș Vsevolod, care fiind audiat în cadrul urmăririi penale în calitate de bănuț, a relatat că Sceastlivaia Angela a deschis ușa de la apartament, în acel moment, Negritu Alina a plecat în apartamentul ei, pe un timp aproximativ de un minut, ceea ce denotă evident, că deși conflictul a durat aproximativ un minut, două, fapt confirmat de martorii audiați în cadrul ședinței primei instanțe, pe perioada cât martorul, Negritu Alina, se afla în apartamentul său, inculpatul, Miloș Vsevolod a avut suficient timp pentru a pătrunde în apartamentul părții vătămate, fără permisiunea acesteia.

Faptul precum că partea vătămată este o persoană problematică cu vecinii din cartier, așa cum a menționat martorul Cucereanu Alexandru nu constituie un temei de achitare a inculpatului, or, deși, se pretinde că Sceastlivaia Angela a avut conflicte cu mai multe persoane din cartierul unde locuia, acesta nu este lipsit de dreptul său fundamental și constituțional cu privire la respectarea domiciliului său.

Nu a fost reținută nici alegația avocatului care pretinde că fapta de care este învinuit Miloș Vsevolod a avut loc la 23 iulie 2016, iar potrivit informației „902” anexată la materialele dosarului, victima s-a adresat la poliție la 28 iulie 2016, adică abia peste 5 zile de la comiterea incidentului. În acest sens, instanța de apel a reținut, că la materialele cauzei penale, este anexată informația „902”, din care rezultă că la 23 iulie 2016, ora 17:45, de către Inspectoratul de poliție Ciocana a fost primită informația precum că xxxxx, are loc conflict cu vecinul din apartamentul nr. 56 (f.d. 7, vol.I).

De asemenea, a fost respinsă și alegația apelantului cu privire la faptul că, Ambroci Nicolae, care a fost solicitat de partea apărării să fie audiat în calitate de martor atât în cadrul instanței de fond, cât și în cadrul instanței de apel, putea comunica informație esențială pentru prezenta cauză penală, totodată, acesta cunoaște informație veridică precum că partea vătămată a încercat să includă martori falși pentru a demonstra vinovăția lui Miloș Vsevolod în săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu.

În acest sens, instanța de apel a reținut că în cadrul ședinței primei instanțe, avocatul a menționat că martorul Ambroci Nicolae, poate confirma injuria adusă de către partea vătămată în adresa inculpatului, or, în speță, obiectul cercetării judecătorești nu constituie fapta de injurie, de vreme ce, inculpatul Miloș Vsevolod, a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu, prin urmare, pretinsul martor, Ambroci Nicolae, nu a fost prezent în momentul când inculpatul a pătruns ilegal în domiciliul părții vătămate fără consimțământul acesteia, fapt ce a generat respingerea demersului apărării de a fi audiat Ambroci Nicolae în calitate de martor.

Totodată, cu referire la faptul că Ambroci Nicolae poate confirma că partea vătămată a încercat să includă martori falși pentru a demonstra vinovăția lui Miloș Vsevolod în săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu, instanța de apel nu a reținut aceste afirmații, or, Miloș Vsevolod este în drept să se adreseze către organele de resort cu privire la pretinsele acțiuni ilegale ale părții vătămate, care

are drept scop verificarea legalității acțiunilor/inacțiunilor organelor de stat, persoanelor fizice sau juridice.

La fel, instanța de apel a respins alegațiile acuzatorului de stat precum că prima instanță ilegal a recalificat acțiunile inculpatului de la alin. (2) la alin. (1) art. 179 Cod penal, astfel, punând la baza sentinței declarațiile părții vătămate, Sceastlivaia Angela și a martorului Țapu Livia, considerând că acțiunile de rămânere ilegală în domiciliul victimei și de amenințare a acesteia cu aplicarea violenței nu și-au găsit confirmare.

În acest context, instanța de apel a constatat, că nu a fost demonstrat de organul de urmărire penală calificativul incriminat inculpatului, Miloș Vsevolod - refuzul de a părăsi domiciliul la cererea părții vătămate și acțiuni săvârșite cu amenințarea aplicării violenței, or, fiind audiată în cadrul cercetării judecătorești partea vătămată nu a menționat că a solicitat ca inculpatul să părăsească domiciliul său, de vreme ce, fiica părții vătămate, Țapu Livia, a intrat în camera de alături și a chemat poliția, Negritu Alina a deschis ușa și i-a spus inculpatului să iasă din casă.

Tot potrivit declarațiilor martorului, Negritu Alina, când Sceastlivaia Angela și fiica ei au început să strige „Poliția”, atunci ea l-a apucat de mână pe Miloș Vsevolod și i-a spus să iasă și el a plecat. Când l-a apucat de mână și l-a rugat să plece, Miloș Vsevolod se afla în coridorul comun lângă ușa lui Sceastlivaia Angela.

Instanța de apel a apreciat ca fiind declarative afirmațiile acuzatorului de stat precum că, atât partea vătămată, Sceastlivaia Angela cât și martorul, Țapu Livia, expres au indicat că i-au cerut în mod verbal inculpatului să părăsească spațiul lor privat, or, în cadrul cercetării judecătorești nu s-au confirmat declarațiile date.

În opinia instanței de apel, este eronată circumstanța invocată de acuzatorul de stat, având în vedere că nu a fost dovedit faptul amenințării lui Sceastlivaia Angela de inculpat cu aplicarea violenței, or, partea vătămată, fiind audiată în ședința judiciară nu a declarat că inculpatul a amenințat-o în momentul când a pătruns ilegal în domiciliul său. Cu atât mai mult, pentru a fi aplicată răspunderea în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, este necesar ca amenințarea cu violență să urmărească scopul violării de domiciliu și să se aplice înainte de a se consuma acțiunea/inacțiunea de violare de domiciliu, ceea ce nu a fost dovedit prin probe pertinente și concludente în cadrul cercetării judecătorești.

La capitolul individualizării pedepsei penale, instanța de apel a reținut, că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, fiind respinsă solicitarea procurorului privind aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu suspendarea acesteia pentru o perioadă de probațiune, dat fiind faptul că această sancțiune nu este proporțională în raport cu circumstanțele constatate, nemijlocit circumstanțele săvârșirii infracțiunii, cât și urmările prejudiciabile.

La fel, instanța de apel a considerat, că prima instanță corect a soluționat și acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, or, ca urmare a acțiunilor ilegale ale inculpatului, partea vătămată a suportat suferințe fizice și psihice, prin urmare de către inculpat i-a fost cauzat un prejudiciu moral părții vătămate, cuantumul căruia

a fost apreciat corect de către prima instanță la suma de 2000 lei, sumă care ar fi capabilă să remedieze suferințele (psihice) suportate de partea vătămată.

Instanța de apel a considerat neîntemeiate afirmațiile avocatului precum că la materialele dosarului nu există raport de expertiză psihologică, sau psihiatrico-psihologică potrivit căruia s-ar constata că lui Sciaslivaia Angela i-au fost cauzate careva suferințe psihice și nici un raport de expertiză medico-legală prin care ar rezulta că acesteia i-au fost cauzate careva suferințe fizice la 23 iulie 2016 de către Miloș Vsevolod.

În acest sens, instanța de apel a stabilit, că nu este necesară existența vreun raport de constatare ce ar confirma suferințele psihice sau fizice ale părții vătămate Sciaslivaia Angela, or, prin pătrunderea ilegală a inculpatului în domiciliul părții vătămate, fără consimțământul acesteia, Sciaslivaia Angela a avut de suferit pe plan emoțional, fapt confirmat prin declarațiile acesteia, cât și martorilor audiați în cadrul cercetării judecătorești, care au confirmat, că Sceastlivaia Angela s-a speriat și a fugit de la ușă la geamul din apartament, ceea ce denotă că acesta a suportat careva sentimente de frică, de teamă că va fi ajunsă de inculpat, de disconfort în propria sa locuință.

Referitor la afirmația avocatului precum că, prima instanță a ignorat faptul că conform contractul de asistență juridică încheiat între partea vătămată și avocatul său, în bonul de plată, figurează suma de 1500 lei, iar instanța de judecată a dispus încasarea sumei de 2000 lei, instanța de apel a considerat, că afirmația dată, nu constituie un temei de casare a sentinței contestate, or, această sumă este justificată atât prin bonul de plată, cât și prin gradul de apreciere a cauzei penale, numărul ședințelor judiciare la care a participat avocatul, înaintarea acțiunii civile în procesul penal, cât și nemijlocit formularea cererii de chemare în judecată.

8. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, contestă decizia menționată cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului menționează, că instanța de apel, nefondat și neîntemeiat a menținut condamnarea inculpatului în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, pe când toate probele cercetate și examinate în instanța de apel, demonstrează cu certitudine vina acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal.

Invocă recurentul, că partea vătămată Sceastlivaia Angela cât și martorul Țapu Livia expres au indicat că i-au cerut în mod verbal inculpatului să părăsească spațiul lor privat solicitare pe care martorul Țapu Livia a întărit-o cu gestul de a împinge inculpatul spre ieșirea din apartament, fiind confirmată din circumstanțele în care s-a desfășurat fapta prejudiciabilă și amenințarea cu aplicarea violenței.

Susține acuzatorul de stat, că instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul că infracțiunea a fost precedată de o altercație verbală între părți care a degenerat în ceartă, mai mult anterior familia inculpatului s-a aflat în conflict cu partea vătămată circumstanță confirmată de ambele părți, iar inculpatul singur a recunoscut în instanța de judecată că s-a deplasat la domiciliul victimei cu scopul de a lămuri conflictul.

Prin urmare, declarațiile părții vătămate Sceastlivaia Angela cât și martorul Țapu Livia sunt pertinente, concludente și obiective, iar inculpatul a amenințat-o pe cea dintâi cu aplicarea violenței și întru realizarea acestei intenții a intrat în domiciliul victimei și se îndrepta amenințător spre ultima și doar ca urmare a intervenției martorului Negritu Alina, care a reacționat la strigătele ultimei, acesta nu și-a realizat intenția.

Susține procurorul, că hotărârea instanței de apel este pripită și neîntemeiată în partea recalificării acțiunilor inculpatului Miloș Vsevolod de la prevederile art. 179 alin. (2) Cod penal la art. 179 alin. (1) Cod penal, și instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului.

8.1. Avocatul Lunca Ion în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu dispunerea achitării inculpatului de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii cu respingerea acțiunii civile, ca fiind neîntemeiată.

În argumentarea recursului apărarea menționează, că prima instanță a examinat superficial materialele cauzei penale, nu a coroborat probele examinate în cadrul cercetării judecătorești cu toate circumstanțele de fapt, iar pe cale de consecință a adoptat o decizie ilegală și neîntemeiată. Or, apărarea consideră că în cadrul cercetării judecătorești nu a fost dovedită vinovăția lui Miloș Vsevolod în comiterea infracțiunii incriminate.

Susține, că la judecarea cauzei penale au fost ignorate o serie de drepturi fundamentale care sunt garantate atât de Constituția R. Moldova, Codul de procedură penală cât și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum: accesul liber la justiție, dreptul la apărare (art. art. 20, 26 din Constituție), dreptul la un proces echitabil (art. 6 din Convenție).

Relevă apărarea, că în cadrul primei instanțe a menționat despre faptul că urmărirea penală a fost una defectuoasă, iar organul de urmărire penală nu a întreprins toate acțiunile prevăzute de lege în vederea stabilirii adevărului obiectiv.

Astfel, apărarea a solicitat audierea cet. Ambroci Nicolae în calitate de martor care putea comunica informație esențială pentru prezenta cauză penală, iar aceasta ar fi putut influența substanțial soluția pronunțată de către instanța de judecată, întrucât informația cunoscută de Ambroci Nicolae contrazice poziția părții vătămate care susține că inculpatul a numit-o cu cuvinte necenzurate.

Totodată, Ambroci Nicolae cunoaște informație veridică precum că partea vătămată a încercat să includă martori falși pentru a demonstra vinovăția lui Miloș Vsevolod în săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu, iar acest aspect ridică semne mari de întrebare privind veridicitatea declarațiilor părții vătămate și a fiicei sale Țapu Livia.

Consideră apărarea, că ignorarea cererii de audiere a lui Ambroci Nicolae în calitate de martor ar echivala cu încălcarea dreptului fundamental privind dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 alin. (3) lit. d) din CțEDO.

La fel, apărarea invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor cercetate în ședința de judecată și în baza cărora Miloș Vsevolod a fost recunoscut vinovat, pe nedrept, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal. Consideră că este neîntemeiată ignorarea declarațiilor martorului Negritu Alina și a lui Miloș Vsevolod din motiv că acestea se contrazic cu declarațiile părții vătămate și martorului Țapu Livia. Prin asemenea argument instanța de apel a ignorat principiul prezumției nevinovăției garantat de art. 6 § 2 din CEDO.

Mai invocă ignorarea de către instanța de apel a prevederilor art. art. 8 alin. (3), 371, 385 Cod de procedură penală.

Subliniază apărarea, că inculpatul a declarat atât în prima instanță cât și în instanța de apel că nu a intrat în domiciliul lui Sceaslivaia Angela și nici nu a amenințat-o cu aplicarea violenței, dar a dorit să înțeleagă din ce motiv partea vătămată la numit cu cuvinte murdare.

Astfel, declarațiile martorilor se contrazic între ele, iar organul de urmărire penală nu a utilizat toate procedeele probatorii în vederea stabilirii adevărului obiectiv și elucidării tuturor contradicțiilor, iar instanța de judecată nu poate argumenta că ignoră declarațiile unui martor în favoarea declarațiilor altui martor doar din simplul motiv că acestea se contrazic. Or, martorul Negritu Alina a depus declarații sub jurământ în ședință de judecată și nu a avut nici un interes de a minți instanța de judecată.

La fel, consideră că instanța de apel a dat apreciere eronată precum că Miloș Vsevolod a intrat în domiciliul părții vătămate când martorul Negritu Alina era în apartamentul său și aceasta nu ar fi putut să vadă când a intrat inculpatul.

Negritu Alina a comunicat în instanța de judecată că pe parcursul întregii discuții l-a văzut pe Miloș Vsevolod și nu a văzut ca acesta să intre în apartamentul părții vătămate. Or, faptul că martorul Negritu Alina nu l-a văzut pe inculpat să intre în apartamentul părții vătămate nicidecum nu ne permite a concluziona despre faptul că Negritu Alina nu l-a văzut pe Miloș Vsevolod în timpul când se afla în coridorul comun al apartamentelor.

Totodată, un argument în plus în vederea combaterii poziției acuzării o constituie inclusiv declarațiile martorului Cucereanu Alexandru, care a comunicat instanței că însuși partea vătămată este o persoană problematică cu vecinii din cartier, iar Miloș Vsevolod a avut un comportament calm. Or, procesul-verbal privind sancționarea lui Sceaslivaia Angela pentru acțiuni de injurie în adresa lui Miloș Vsevolod confirmă poziția dată.

Mai invocă recurentul, că reieșind din declarațiile atât a martorului Țapu Livia cât și a părții vătămate ultimele au declarat că în ziua când a avut loc incidentul Țapu Livia a sunat la Poliție în vederea documentării situației de fapt de către organele de anchetă, însă la materialele cauzei nu există nici o probă care ar confirma recepționarea de către Poliție a apelurilor telefonice prin care să fie comunicate asemenea fapte și să fie solicitat ajutor.

Astfel, fapta de care este învinuit Miloș Vsevolod a avut loc la 23 iulie 2016, iar potrivit informației „902” anexată la materialele dosarului victima s-a adresat la Poliție la 28 iulie 2016, adică abia peste 5 zile de la comiterea incidentului.

Totuși rămâne a fi neclară poziția părții vătămate și a fiicei sale Țapu Livia care pe de o parte susține că s-a speriat foarte tare de inculpat, iar pe de altă parte nu s-au adresat imediat la Poliție pentru a solicita ajutor, dar abia peste 5 zile de la incident când deja cunoștea despre faptul că a fost sancționată contravențional pentru acțiuni de injurie în adresa lui Miloș Vsevolod.

Referitor la soluționarea acțiunii civile, recurentul accentuează, că la materialele dosarului nu este anexat nici un raport de expertiză psihologică, sau psihiatrico-psihologică potrivit căruia s-ar constata că lui Sciastlivaia Angela i-au fost cauzate careva suferințe psihice și nici un raport de expertiză medico-legală prin care ar rezulta că acesteia i-au fost cauzate careva suferințe fizice la 23 iulie 2016 de către Miloș Vsevolod.

Susține că apărarea a atenționat instanța de apel în privința cheltuielilor de asistență juridică că Sceastlivaia Angela solicită suma de 2000 lei, dar pe contractul de asistență juridică încheiat cu avocatul său și bonul de plată figurează suma de 1500 lei, însă acest detaliu în mod repetat a fost ignorat, or, conform bonului de plată ET 682258 figurează doar suma de 1500 lei.

9. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, adoptând soluția respectivă în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din conținutul cererilor de recurs declarate, Colegiul penal atestă, că procurorul invocă în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau când 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

De asemenea, recursul apărării se întemeiază pe temeiurile pentru recurs prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, și anume conținute în pct. 6)

când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, în pct. 8) când nu au fost întrunite elementele infracțiunii și în pct. 12) când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că asemenea eroare nu se confirmă la examinarea recursurilor declarate, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate de procuror și de avocatul inculpatului, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Totodată, conform prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

La caz, reieșind din esența criticelor invocate în recursuri de către titularii acestor cereri, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor.

Mai mult, reieșind din analiza textuală a recursurilor declarate, se constată că autorii acestora fac o proprie evaluare a materialului probator, procurorul pe de o parte susținând că actele cauzei demonstrează săvârșirea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, violarea de domiciliu, adică pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia și refuzul de a-l părăsi la cererea ei, acțiuni săvârșite cu amenințarea aplicării violenței, pe când apărarea din contra, prezintă versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond nu confirmă de fapt nici vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, așa cum Miloș Vsevolod a fost recunoscut vinovat și condamnat de către instanțele de fond.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către autorii recursurilor, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului Miloș Vsevolod în săvârșirea infracțiunii prevăzute de 179 alin. (1) Cod penal.

Sub aspectul temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, instanța de recurs atestă că acuzatorul de stat își manifestă dezacordul cu faptul reîncadrării acțiunilor inculpatului Miloș Vsevolod din prevederile art. 179 alin. (2) Cod penal în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, susținând în acest sens că instanțele de fond au omis din circumstanțele cauzei să deducă faptul, că inculpatul a amenințat partea vătămată cu aplicarea violenței.

Raportând însă aceste argumente la conținutul deciziei atacate, Colegiul penal constată că instanța de apel a dat o argumentare amplă soluției pronunțate, apreciind just că nu a fost dovedit faptul amenințării lui Sceastliwaia Angela de inculpat cu aplicarea violenței, or, partea vătămată, fiind audiată în ședința judiciară nu a declarat că inculpatul a amenințat-o în momentul când a pătruns ilegal în domiciliul său.

În acest sens instanța de apel corect a remarcat, că pentru a fi stabilită răspunderea în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, este necesar ca amenințarea cu violență să urmărească scopul violării de domiciliu și să se aplice înainte de a se consuma acțiunea/inacțiunea de violare de domiciliu, ceea ce nu a fost dovedit prin probe pertinente și concludente în cadrul cercetării judecătorești.

Astfel, eroarea invocată de acuzatorul de stat nu își găsește confirmare în speța dată, iar având în vedere aceste constatări Colegiul statuează ca fiind legală și întemeiată concluzia instanței de apel privind recunoașterea vinovăției inculpatului Miloș Vsevolod în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal.

În ceea ce ține de faptul că partea apărării de asemenea a invocat temeiul pentru recurs prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, în sensul că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, instanța de recurs menționează că recurentul nu a motivat recursul sub aspectul temeiului de casare invocat, or în conținutul cererii de recurs declarate de avocatul Lunca Ion în numele inculpatului nu se menționează expres care ar fi acele prevederi legale în care urmau a fi încadrate juridic faptele greșit calificate în opinia recurentului de către instanțele de fond.

Astfel, în circumstanțele în care recursul nu este motivat sub aspectul temeiului de casare invocat, instanța de recurs nu poate examina posibilitatea modificării încadrării juridice a faptelor incriminate inculpatului de către instanțele de fond, deoarece instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Cu referire la criticele invocate de avocatul Lunca Ion în numele inculpatului sub aspectul pct. 8 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că temeiul de drept prescris în art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În acest sens instanța de recurs menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, prima instanță l-a recunoscut vinovat pe Miloș Vsevolod de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, violarea de domiciliu, prin pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia, concluzia căreia a fost menținută de către instanța de apel, care a constatat, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Analizând decizia atacată, Colegiul penal consideră, că instanța de apel legal și întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe, deoarece la judecarea apelurilor declarate de către procuror și de către avocatul Lunca Ion în numele inculpatului, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de

prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 7 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate, fapt ce impune și respingerea, ca inadmisibile a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Bolduratu Vasile și de avocatul Lunca Ion în numele inculpatului.

10. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Bolduratu Vasile și de avocatul Lunca Ion în numele inculpatului, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui **Miloș Vsevolod xxxxx**.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **05 iulie 2018**.

Președinte

Nadejda Toma

Judecătorii

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș

Anatolie Țurcan

Victor Boico